

bi upal, da po mrazu neki dan
bo spet pripadal soncu in da sila
rumenih rok nebo bo razgrnila,
mi šepnila, da se lahko zravnam.

A sonce je veselo kot poleti
in jaz sem trs: visok, čvrsto vsajen,
in rasti moj odličen je namen.

Dež, ki bi me krivil, je prazen sen.
Ne upam se več proti soncu ozreti:
vse pregloboko v trup sem izvotljen.

TRENU T J E

Marko Kravos

Jaz in vi,
vsi
smo utrinki
na neskončnem nebu.

* * *

Črnina. Trnje ob poti.
Samota. Cipresa šumi.
Jadro plove v daljavi.
Črnina in sive misli.
Slovo.
V oceanu se kaplja razgubi.
Korak brez odmeva.
Čas.

* * *

Spomladi, ko je svet en sam popek,
naletiš včasih tudi na suho drevo,
okostenelo drevo
sredi cvetočega trna in drena
in šipka,
okostenelo,
kot bi veter prevpil sonce v pomladi.
Mrtvi sokovi kričijo, ker bi radi zaplali,
pa žive le še v željah,
ožgani do smrti.

* * *

In je rekla vrtnica:
— Čemu naj dehtim,
vsi mene vredni so mrtvi.

In je rekel slavček:
— Čemu naj pojem,
vsi mene vredni so mrtvi.

In sem rekel:
— Čemu naj živim,
med mrtvimi ne morem živeti.

Kajti človek je danes vse nekaj drugega:
kakor spužva, votla in pogoltna,
in kakor kamen, težak od nemoči.

* * *

Daleč je,
daleč je mesto,
mesto sinjih oči,
kjer je bila cesta igrišče
in naš smeh žoga,
ki se odbija od oglov.
Sinje ptice zdaj iščejo pot,
ki vodi v mesto,
v mesto moje mladosti.

* * *

Noč je bila črna,
taka je pač navada:
vedno nekdo žaluje ob mrtvem,
vse do novega jutra.

* * *

Rastoči mesec

kot divji galeb
plove prek noči.

Ščip

je obli obraz preobilja.

Zadnji krajec

kot jesenska slutnja
kaplja skozi noč.

Mlaj,

tedaj so mirne noči.

* * *

V levici svila, v desnici nož.
Nobena roža čez zimo ne cveti.
Kot svila je sonce.
Kot nož je mráz.

To je moj čas.

* * *

Zlatordeča pot
na brezkraini širjavi:
sonce zahaja.
V meni morje diši.
Mislim nate.

* * *

Trepetavo listje je hotelo skriti
svoj zeleni nasmev.
V večernem soncu je dihala s tujim žarom
in rdeče obarvalo svoj nemir.

Veter, tako zelo sramežljiv,
se je hotel skriti med liste,
pa je, nerodnež,
s tem samo izzval strune večera.
Črički so zadihani umolknili ob tej godbi
in travo je tedaj postalo strah,
da je srhljivo valovala. —

Vse to zaradi tvojega vzdihla,
ko sem te razneženo
vodil po skrivnostni votlini
boginje Afrodite.

* * *

Zjutraj, ko je sonce dahnilo hlad
in sem se prebudil,
mi je pogled segel do modrine neba.
Kakor sanjave misli so v njej ležali oblaki.
Vsi in vsak posamezni pa so bili uglašeni
na en napev — snežno bel spomin.

Ko si hodila sinoči na moji desni,
je bilo v mojih prsih
morje z vali in s težko mokroto.
Slutnja neskončnosti je zagorela v meni,
zato sem vzel tvojo dlan med svoje
in jo poljubil, kot bi poljubil kruh.

* * *

En sam ukaz nad človekom:
z dlanmi proti nebu
verjeti v dobro.